

POSTANOWIENIE Z DNIA 16 GRUDNIA 2009 R.
SNO 94/09

Należy przyjąć, że przez art. 128 u.s.p. „odpowiednie” zastosowanie będzie miał art. 632 pkt 2 k.p.k., co oznacza, że sytuacja sędziego w zakresie możliwości dochodzenia zwrotu poniesionych kosztów postępowania, gdy podjęto uchwałę o odmowie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, powinna być taka sama, jak w wypadku uniewinnienia lub umorzenia postępowania w procesie karnym.

Przewodniczący: sędzia SN Dariusz Świecki (sprawozdawca).
Sędziowie SN: Józef Frąckowiak, Krzysztof Pietrzykowski.

Sąd Najwyższy w sprawie sędziego Sądu Okręgowego po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 16 grudnia 2009 r. wniosku sędziego w przedmiocie zwrotu kosztów postępowania

postanowił: zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz sędziego Sądu Okręgowego kwotę pięćset dwadzieścia złotych.

Uzasadnienie

Sędzia Sądu Okręgowego złożył wniosek o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów w kwocie 1 404 zł jakie poniósł w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w związku z toczącym się postępowaniem w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej. Postępowanie to zakończyło się odmową wydania zezwolenia. Sędzia Sądu Okręgowego podał, że na koszty jakie poniósł w związku z tym postępowaniem składają się koszty dwukrotnego dojazdu własnym samochodem „Fiat Multipla” o pojemności silnika 1900 cm na posiedzenia Sądu Najwyższego (420 km w jedną stronę), co łącznie stanowi 1680 km pomnożonych przez stawkę 0, 8358 zł/km.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Wniosek o zwrot kosztów postępowania zasługuje na uwzględnienie co do podstawy żądania, nie zaś co do jego wysokości. Zgodzić należy się ze stanowiskiem zaprezentowanym we wniosku, że w wypadku wydania prawomocnej uchwały odmawiającej zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, przez art. 128 u.s.p. „odpowiednie” zastosowanie co do kosztów postępowania mają przepisy Kodeksu postępowania karnego, a w szczególności art. 632 pkt 2 k.p.k.

„Odpowiednie”, albowiem częściowo odmiennie kwestię kosztów tego postępowania reguluje ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych, stanowiąc w art. 133 u.s.p., że koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi Skarb Państwa. Przepis ten wyłącza więc stosowanie ogólnej zasady ponoszenia kosztów w procesie karnym, która jest zawarta w art. 627 k.p.k. Natomiast przepisy u.s.p. nie normują sytuacji, gdy sędzia zostanie uwolniony od możliwości postawienia zarzutu popełnienia przestępstwa w związku z odmową pociągnięcia go do odpowiedzialności. Należy jednak przyjąć, że wówczas przez art. 128 u.s.p. „odpowiednie” zastosowanie będzie miał art. 632 pkt 2 k.p.k., co oznacza, że sytuacja sędziego w zakresie możliwości dochodzenia zwrotu poniesionych kosztów postępowania, gdy podjęto uchwałę o odmowie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, powinna być taka sama, jak w wypadku uniewinnienia lub umorzenia postępowania w procesie karnym. Przepis art. 632 pkt 2 k.p.k. stanowi, że wtedy koszty procesu w sprawach z oskarżenia publicznego ponosi Skarb Państwa. Do tych kosztów należą uzasadnione wydatki stron (art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k.), które z pewnością obejmują wydatki poniesione w związku z koniecznością stawiennictwa w sądzie. W takiej sytuacji zastosowanie mają przepisy dekretu z dnia 26 października 1950 r. o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym (Dz. U. Nr 50, poz. 445 ze zm.), gdyż jak stanowi art. 13 tego dekretu w wypadku, gdy obowiązujące przepisy przewidują przyznanie stronie należności z tytułu jej udziału w postępowaniu sądowym, należności te przyznaje się stronie w wysokości przewidzianej dla świadków. Oznacza to, że stronie przysługuje zwrot kosztów podróży do sądu (art. 3 ust. 1 dekretu), za które uznaje się koszty przejazdu środkiem transportu masowego (koleją, autobusem itp.) w klasie najniższej, w braku zaś takiego środka – koszty przejazdu najtańszym z dostępnych środków lokomocji (art. 4 ust. 1 dekretu).

Z tych też względów, na podstawie art. 632 pkt 2 w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p., wniosek co do podstawy zwrotu poniesionych kosztów dwukrotnego stawiennictwa w Sądzie Najwyższym w związku z postępowaniem odwoławczym jest zasadny.

Natomiast żądana kwota 1 404 zł została obliczona według zasad dotyczących używania pojazdów do celów służbowych w oparciu o § 2 pkt 1b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. Nr 27, poz. 271 ze zm.). Jednakże wskazane w tym rozporządzeniu zasady dotyczą korzystania z prywatnych pojazdów do celów służbowych i to pod warunkiem wyrażenia zgody przez pracodawcę (§ 1 i § 5 ust. 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub

samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na terenie kraju – Dz. U. Nr 236, poz. 1990). Żaden z tych warunków w niniejszej sprawie nie został spełniony. Zgodnie bowiem z § 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. Nr 108, poz. 1026), wydatki związane z przejazdem sędziów obliczane są według zasad związanych z podróżą służbową, ale tylko wówczas, gdy następuje to z powodu czynności postępowania. Treść tego przepisu wskazuje jednoznacznie, że określenie „sędzia” odnosi się do sędziego jako organu procesowego, a więc gdy wykonuje czynności orzecznicze. Nie dotyczy natomiast sytuacji, gdy sędzia ponosi wydatki w związku z udziałem w postępowaniu, ale poza pełnieniem funkcji orzeczniczej.

Dlatego też na podstawie art. 4 ust. 1 w zw. art. 13 cyt. dekretu należało przyznać zwrot kosztów podróży pociągiem z A. do Warszawy, które według cen biletu PKP, przy uwzględnieniu dwukrotnego przyjazdu do Warszawy i z powrotem, wynoszą łącznie 520 zł.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w postanowieniu.